

## Drøb de fremmede djævle! ... Drøb! Drøb! Drøb!

*Luella Miner var blandt de fremmede, der blev belejret af bokserne i Beijing. Hun var professor ved et amerikansk College, der uddannede missionærer, i Tungchau (nuværende Tongzhou) i udkanten af Beijing. Vi kommer ind i hendes historie, på det tidspunkt, hvor bokserne angriber hendes beboelseskompleks*

*Denne øjenvidneberetning blev oprindeligt offentliggjort i Minner Luella "A Prisoner in Peking", Outlook, den 10. november (1900). Teksten er oprindeligt skrevet i et meget uens sprog, der ofte springer mellem nutid og datid. I oversættelsen er det tilstræbt at gøre teksten så læsevenlig som muligt.*



*“Befrielseshæren” fejrer sejren I den kejserlige by (Den Forbudte By)*

---

Tillæg til

Jens-Peter Fage Madsen: Ansigt til ansigt med kineserne. Religion – Historie – Samfund, Pantheon 2010

ISBN: 978-87-90108-60-1

©Jens-Peter Fage Madsen

Kopiering er kun tilladt i overensstemmelse med overenskomst mellem Undervisningsministeriet og Copy-Dan.

**15. juni:** Omkring klokken 10 begyndte de mest skrækindjagende lyde at kunne høres i den sydlige del af byen umiddelbart på den anden side af bymuren. Det var en gruppe af bokserne, der gennemgik deres ritualer, afbrændte røgelse, skreg ”*dræb de fremmede djævl!* *Dræb de fremmede djævles håndlangere (de kristne).* *Dræb! Dræb! Dræb!*” Der har nok været et sted mellem 20.000 og 50.000 stemmer, ikke alle bokserne, der skabte den oprørske stemning. Efter to eller tre timer ophørte lydene pludseligt. Bokserne havde helt vilkårligt plyndret en muhamedansk bank. Muhamedanerne samlede en gruppe på 3000 (personer), forfulgte dem (dvs. bokserne), fik deres penge tilbage, hvorefter folkemængden spredte sig.

Vore forsvarslinjer er blevet udvidet til at dække alle de gader, der grænser op til missionsstationens ejendom – tre eller fire gader og stræder er sat i undtagelsestilstand – og alle passerende bliver undersøgt. De samme forhold gælder på ’Legation Street’ – bokserne bliver tilbageholdt og de passerende bliver undersøgt. De missionærer og kinesere, der har våben, hjælper alle i vagtjenesten. Der er pigtråds-barrikader for enden af alle gaderne ...

I beboelsesområdet og de gader, der fører op til dette, har vi endog barrikader indenfor barrikaderne af pigtråd eller mursten, alle murene (der må menes læmurene) og nogle nogle af bygningerne er blevet revet ned for at skaffe mursten. Det siges, at dette er det bedst befæstede sted i byen takket være gratis arbejdskraft fra utallige flygtninge, hvis vi have en kanon eller et maskingevær, ville vi føle os meget sikre ...

**Om aftenen.** – Ved daggry gik ti amerikanere og tyve russere hen til den sydlige katedral, hvor bokserne plyndrede, brændte ned og dræbte, her dræbte de sytten bokserne, tog ti til fange samt førte en gruppe katolske flygtninge til et sted nær det britiske område. Om eftermiddagen tog femogtyve tyskere og et tilsvarende antal franskmænd hen til det sammen sted med næsten samme resultat, dog mener jeg, at knap så mange bokserne blev dræbt.

**18. juni:** Vi har nu tilbragt ti hele dage på dette sted og kan blive tvunget til at tilbringe endnu flere dage her, for vi hører ikke et ord fra vores (fremmede) tropper, der forlod Tientsin (Tianjin) i går for en uge siden ...

Vi er nu mere end nogensinde totalt afskåret fra verden udenfor, idet vi ikke kan finde bude, der vil bringe posten fra Tientsin (Tianjin) til det kejserlige postkontor ... Det har overrasket os, at de har været i stand til at opretholde denne service så lang tid. Vi håber på, at der igen i løbet af to eller tre dage vil blive åbnet for kommunikation. Vi har hørt, at et stort antal bokserne angreb jernbanestationen i Tientsin (Tianjin) og blev slået tilbage i et blodbad. Der går rygter om, at befrielseshæren blot er ti eller femten miles herfra, men vi kan ikke være sikre på det.

---

Tillæg til

Jens-Peter Fage Madsen: Ansigt til ansigt med kineserne. Religion – Historie – Samfund, Pantheon 2010

ISBN: 978-87-90108-60-1

©Jens-Peter Fage Madsen

Kopiering er kun tilladt i overensstemmelse med overenskomst mellem Undervisningsministeriet og Copy-Dan.

Plakater, der siger at bycenteret og 'Legation Street' vil blive ødelagt, sættes i dag op overalt i bycentret. Over halvfjerds af os amerikanske missionærer lever, spiser og sover i en lille kirke i det britiske gesandtskab, dog sover nogle få af kvinderne i Lady MacDonalds balsal, to eller tre sover i billiard-rummet og nogle af mændene sover udenfor. I kirken sover vi alle på gulvet eller på kirkebænkene. Der er femogtredive i vores menighed, heraf cirka tyve er metodister og seksten er presbyterianere (calvinistiske protestanter). Vi får mad af trossamfundet, men da der kun er et lille komfur, kan vi ikke tilberede ret meget. Hvis vi bliver belejrede i lang tid, skal vi snart til at leve af mindre rationer. Det betyder, at vi allerede nu overlader de meste af kødet på dåser til mændene, der laver det hårde arbejde uden for med at holde øje (med bokserne) og bygge barrikader ...

**18. juli:** Omkring kl. 2 denne eftermiddag tæt på fire uger efter vi søgte tilflugt i det britiske gesandtskab – fik vi det første virkelige tegn fra verden udenfor. Den 30. juni blev en ung metodistisk mand sendt som meddeler til Tientsin (Tianjin) af den japanske minister, og han var netop vendt tilbage medbringende et brev fra den japanske konsul i Tientsin (Tianjin), brevet slog fast, at de fremmede tropper i alt 33.300 ville forlade Tientsin (Tianjin) omkring den 20., dvs. i overmorgen med det formål at undsætte Peking (Beijing)

**14. august:** Endelig hører vi i vore ører den søde musik, som vi har lyttet efter i to måneder – kanonbragene fra befrielseshæren – så klart, at vi er klar over, at de intense ønsker og forestillinger ikke snyder os. Vores undsættelse er nært forestående. Sidste nat var forbundet med frygt. Der var mindst seks separate angreb, det første begyndte omkring kl 8 om aftenen, og der var næsten uafbrudte skyderier imellem angrebene. Vores ubestemmelige modstander syntes bestemt på at bruge den allersidste chance på at smide os ud. Vores garnison besvarede ilden mere end på noget andet tidspunkt, på nuværende tidspunkt er de ikke bange for at løbe tør for ammunition ...

Det var lidt efter kl. 2 om eftermiddagen, mens jeg sad og skrev under træerne i tennisanlægget, hvor jeg havde tilbragt rigtigt mange timer i løbet af disse sidste uger, at en amerikansk marinesoldat løb fra bymuren og ind i gården, mens han råbte ”tropperne er inde i byen – næsten her!” . Der var en vild flugt mod den sydlige ende af beboelsesområdet, og der så vi dækket af barrikaderne det første af befrielseshæren, der bredte sig i gaderne. Og hvem tror du de var? Mørke tropper med en stor turban, nemlig rajpunts fra Indien store voldsomt udseende mænd, men deres ansigter strålede af lykke og de råbte hurra endnu højere end vi gjorde. Der var britiske officerer med dem, og en af dem stoppede op idet han kom forbi og kyssede en bleg pige, som så ud som om hun havde behov for at blive frelst af befrielseshæren. Hele den eftermiddag kom tropperne strømmende ind, sikhere, bengalere, engelske soldater og mest velkomne af dem alle vore amerikaniske drenge”

Kilde: <http://eyewitnesstohistory.com/boxer.htm>

---

Tillæg til

Jens-Peter Fage Madsen: Ansigt til ansigt med kineserne. Religion – Historie – Samfund, Pantheon 2010

ISBN: 978-87-90108-60-1

©Jens-Peter Fage Madsen

Kopiering er kun tilladt i overensstemmelse med overenskomst mellem Undervisningsministeriet og Copy-Dan.